

VREDE IN HET HART

Het was de laatste vrijdag voor de kerst dat Jelle zo tegen zeven uur pas thuis kwam van zijn werk. Ja, het was een lange werkdag geweest. 's Morgens om zes uur was hij al van bed gegaan. Er moest op die laatste werkdag voor de kerst nog van alles gebeuren, zo had zijn werkgever gisteren laten doorschemeren. Niet dat Jelle daar moeite mee had want hij mocht graag werken en hij was, zoals men wel zegt, gezond van lijf en leden. Nee, dat was het punt niet. Wel had hij met het ouder worden steeds meer moeite met de werkdruk die door zijn baas heel subtiel op hem werd uitgeoefend. Zo moest er op deze laatste werkdag voor de kerst nog even snel 100 meter ICT kabel worden ingegraven. Het leek soms wel dat er na de jaarwisseling geen dagen meer kwamen. Maar of er nu al of geen dagen meer kwamen, Jelle had er vandaag toch maar tegen aan gewerkt en de klus was geklaard. Bovendien had het hem de complimenten van de baas opgeleverd. En ja, die zijn voor een arbeider natuurlijk nooit weg.

Na een lekkere warme douche had zijn vrouw Geertje inmiddels een bord met stampot boerenkool met een flink stuk worst voor hem klaar staan. En het laat zich raden, dat smaakte prima. Hij werkte dan ook in korte tijd twee borden vol naar binnen. Met het vooruitzicht van 14 vrije dagen zakte Jelle, na deze stevige maaltijd, moe maar voldaan onderuit in zijn gemakkelijke stoel en zapte met de afstandsbediening van de TV van de ene naar de andere zender. Op een aantal zenders waren nog jeugdprogramma's met muziek waar Jelle vandaag niet op zat te wachten. Ja, soms stond hij best open voor de muziek van de top 100 maar vandaag kon hem dat niet bijzonder boeien. Op een andere zender ging het over de teruglopende economie en over bedrijven die 20% minder winst hadden gemaakt in vergelijking met vorig jaar toen ze nog vele miljoenen hadden verdiend. Deze lagere winst cijfers waren aldus de commentaren zeer zorgelijk. Nu ook hier maakte Jelle zich op deze vrijdagavond niet echt druk om. 20% minder van 18 miljoen was nog altijd, zo rekende Jelle snel uit, 14.400.000 miljoen winst, zo dacht Jelle. Nee, als hij op het eind van de maand zijn karig loontje van € 1.500 maar op zijn bankrekening kreeg bijgeschreven dan maakte hij zich niet druk of een paar miljoen meer of minder winst voor KPN of ander grote bedrijven. Zo zappende van de ene naar de andere zender kreeg Jelle er al snel moeite mee om zijn ogen open te houden. Hij zakte dan ook langzaam maar zeker verder onderuit en dommelde al snel in.

Terwijl Jelle, met de afstandsbediening nog in de hand, snurkend voor de televisie lag was Geertje in de keuken bezig met de afwas en andere kleine huishoudelijk bezigheden. Toen alles in de keuken op orde was ontfutselde ze Jelle stiekem de afstandsbediening zonder dat hij daar iets van merkte. Zoals gewoonlijk zetelde zij zich in de iets kleinere gemakkelijk stoel aan de andere kant van de kamer en zocht TV 2 op waar binnen enkele minuten het journaal zou beginnen. Gezien Geertje haar gehoor niet meer al te scherp was, en Jelle af toe de kamer vulde met zijn gesnurk, had ze bij voorbaat, voor het journaal begon, de volume knop reeds een flinke draai gegeven. Om precies 8 uur klonk de gong van het journaal dan ook helder en duidelijk door de kamer. Ja, de journaal gong was zo helder dat Jelle er wakker van schrok en noodgedwongen een einde moest maken aan zijn dutje.

Het merendeel van het journaal werd zoals gewoonlijk gevuld door ongelukken, moord, doodslag en oorlog. Het ene gruwelijk beeld na het andere verscheen op het scherm. De

monotone stem van de nieuwslezer vertelde, zonder schijnbare emoties, hoeveel doden, gewonden en vermisten er waren.

Deze beelden van al deze menselijke ellende maakten echter bij Jelle op die vrijdagavond het nodige los. Hij zei zoals gewoonlijk niet al te veel. Maar Geertje, die hem vanuit haar ooghoeken gadesloeg, zag duidelijk dat zijn ogen tijdens het zien van deze journaalbeelden steeds vochtiger werden en hij af en toe een traan moest weg vegen.

Voor Geertje, die haar man op en top kende, was het duidelijk waar Jelle mee worstelde. Uit ervaring wist zij dat hij slecht tegen onrecht kon en hij zich het leed van een ander soms aantrok alsof het hem zelf betrof. In een poging Jelle iets minder somber te stemmen vroeg ze “Zeg Jelle jij hebt vorige week toch een kwart lot voor de staatsloterij gekocht”. “Straks na het nieuws is op ander kant de trekking”. “Dat moeten we niet vergeten want mogelijk valt er een prijsje op jou lot”.

Of Jelle dit nu hoorde of niet, de enige reactie die Geertje hoorde was; “Ja ja het zal wel, straks zingt een ieder weer Vrede op Aarde maar intussen weet men niet hoe snel men elkaar het leven zuur moet maken”.

Geertje die Jelle door de jaren heen beter had leren kennen dan hij hem zelf kon wist wat er na de toch wel schokkende journaal beelden in hem om ging. Wetende dat Jelle een zogenaamde ‘binnenvetter’ was en moeilijk kon praten over dingen die in hem omgingen liet hem rustig met zijn gedachten zitten. Toen het journaal afgelopen was en de meest mooie reclame beelden van waspoeders, luiers en inlegkruisjes op het scherm verschenen begon ze weer tegen Jelle te praten. Zoals vele gesprekken worden begonnen begon ze over het slechte weer van de laatste dagen. Maar dit maakte bij Jelle de tong ook niet erg los. Zijn enige reactie was “Ja, ja, als het om deze tijd van ’t jaar geen winter is dan kun je dit verwachten”. Ook vragen over zijn werk maakten Jelle niet echt spraakzaam. Hij antwoordde steeds met korte antwoorden die weinig langer waren dan ja en nee. Maar Geertje wel gewend aan deze eenzijdige gesprekken ging rustig door. Nu vertelde ze over haar eigen bezigheden van deze vrijdag. Maar Jelle, nog steeds in gedachten bij het journaal, reageerde nauwelijks. Plotseling toen Geertje het over de dure decembermaand begon reageerde Jelle zo heftig dat zelfs Geertje er van schrok. Hij vroeg op kribbige toon; “heb je die 25 euro voor vluchteling werk al overgemaakt en wat heb je gedaan met al die spullen uit die twee kerstpakketten die we hebben gekregen?” Heb je daar ook wat van bij Weduwe Tjitske en bij Harmen en Pietje gebracht want die kunnen met hun bijstand uitkering best wat extra’s gebruiken. Geertje, doorgaans de goedheid zelf reageerde nu duidelijk een beetje geërgerd en antwoordde; “Ja natuurlijk heb ik dat gedaan, dat hadden we toch afgesproken”. “En als je nu alles precies wilt weten, ik heb wel drie dozen met kaarsen gekocht voor hulp aan de derde wereld en geld over gemaakt naar Unicef en mee gedaan aan de actie van het Leger des Heils voor daklozen”. “En drie weken geleden heb ik al wat extra’s gestuurd naar ons Foster Parents adoptiekind in Tanzania”. Nog steeds een beetje geërgerd ging Geertje verder, “Ja heus als je denkt dat ik geen aandacht heb voor de noden in de wereld dan heb je het mis”. “Ik doe overal aan mee wat goed lijkt”. “Maar helaas ook wij kunnen in ons eentje niet alle ellende van de hele wereld oplossen”. Schijnbaar enigszins geschrokken van Geertje haar felle reactie kwam Jelle langzaam overeind uit zijn gemakkelijke stoel en vroeg; “zal ik even koffie zetten”. En zonder een antwoord af te wachten liep Jelle naar de keuken en gaf Geertje in het voorbij gaan aai over haar haar en sprak op goetdelijke toon “ach lieve, zo

bedoelde ik het niet". "Bij jou zit het wel goed, maar al die ellende in de wereld, daar kan ik niet tegen".

De rest van de avond ging, in de huiskamer van Jelle en Geertje, zonder al te veel woorden voorbij. Er werd gekeken naar de staatsloterijshow en Andre van Duin. Verder passeerde de 'Barend van dorp show' en 'Hart van Nederland' die avond op het TV scherm. Na het nieuws van 'Hart van Nederland' zapte Jelle nog even van de ene naar de andere zender. Maar er was niet veel wat beide echtelieden echt kon boeien, dus werd al snel besloten de slaapkamer op te zoeken.

De volgende ochtend stapte Jelle een uur later dan hij gewend was uit bed. Ja, hij had op deze vrije dag mogelijk best nog iets langer op bed kunnen blijven maar gezien een vrij hoge waterstand besloot hij om half acht dat het mooi was geweest. Hij trok zijn kleren aan en ging naar beneden. Geertje inmiddels ook wakker bleef nog even liggen. Tegen half negen hoorde ze Jelle beneden bij trap roepen; "Geertje kom je van bed, ik heb de thee en het ontbijt klaar". Niet gewend aan deze onverwachte verwennerij van Jelle stapte ze snel en nieuwsgierig, wat hij er van gemaakt had, uit bed en trok haar ochtendjas aan. En ja hoor beneden zat Jelle met een glunderend gezicht, met een geheel gedekte ontbijt tafel, een gekookt ei en pot dampende thee, te wachten. Het laat zich raden dat beiden genoten van dit voor hen luxe ontbijt want gewoonlijk was het ochtends altijd haast je rep en was er weinig tijd voor een ontbijt. Ja die ochtend was het daar bij Jelle en Geertje echt 'huisje tevrede'. Na dit gezamenlijk ontbijt werd de tafel opgeruimd, wat kleine karweitjes gedaan en koffie gedronken.

Na de laatste kop koffie vroeg Jelle; "heb je ook nog wat boodschappen voor me te doen want ik wil er wel even uit". Geertje haar eerst reactie op dit onverwachte aanbod van Jelle was; "nee ik geloof het niet, het meeste heb ik geloof ik wel in huis". Maar na enige ogenblikken stilte volgde; "ja toch wel geloof ik, we hebben nog een kerstbrood liggen en daar hoort eigenlijk echte roomboter op en dat heb ik niet gehaald". En gelijk ging ze door; "ik weet niet of je de zondagen ook een biertje wilt hebben"? "Zo ja dan zou je ook nog een paar flesjes bier kunnen halen want ook die heb ik niet gehaald". Blij wat om handen te hebben pakte Jelle zijn fiets uit de schuur en fietste met dit korte boodschappenlijstje naar de super aan de andere kant van het dorp. Gezien Jelle niet al te vaak boodschappen deed was het in supermarkt voor hem wel even zoeken. Maar al vrij snel had hij zijn vier flesjes bier en een pakje roomboter in de kar liggen. Niet wetende dat hier in de supermarkt nog dingen zouden gebeuren die zijn hele leven op de kop zouden zetten sloot hij aan bij de rij voor de kassa om zijn paar boodschappen af te rekenen.

Van die enkele keer dat hij boodschappen deed wist hij dat er in de rij voor de kassa doorgaans druk gepraat werd en vaak de plaatselijke nieuwtjes werden uit gewisseld. Maar nu, zo viel het hem op, was het bijzonder stil in rij wachtenden. De reden van deze stilte was Jelle echter niet duidelijk en eerlijk gezegd vond hij het wel goed zo. Toen na enige minuten wachten een donkere vrouw met zwart kroeshaar en twee kleine jongentjes in boodschappen kar aan de beurt was om af te rekenen hoorde hij haar in gebroken Nederlands zeggen "dit zal helaas wel de laatste keer zijn dat ik hier boodschappen doe". Ja, zei de winkelchef achter de kassa, "we hadden al gehoord dat jullie asiel aanvraag is afgewezen". "Hoe gaat het nu verder"? vroeg de chef belangstellend". Maar voor de vrouw

de chef antwoord kon geven ontدooide de stille rij wachtenden. Binnen enkele tellen was de stilte veranderd in druk gepraat over en weer en stonden allen rond de vrouw met haar zwarte kroeshaar en vroegen haar het hemd van het lijf. Bij horten stoten vertelde de vrouw haar verhaal. Zij was 4 jaar geleden, nadat haar man was doodgeschoten, gevlucht met haar vier kinderen. Na vele omzwervingen was ze uiteindelijk in Nederland terecht gekomen waar ze was opgenomen in het asielzoekers centrum van het dorp. Na jaren procederen was besloten dat ze geen asiel zou krijgen en nog voor de kerstdagen het centrum uit moest. Ja, vertelde ze tussen haar tranen door; “we mogen hier niet blijven maar gezien we geen papieren hebben kunnen we, al zouden we dat willen, ook niet terug naar mijn geboorteland. En tot slot sprak de vrouw berustend; “ik zou nog wel onder brug kunnen slapen, maar mijn kinderen hoe moet dat”? “Zij kunnen er toch niks aan doen”? Na dit verhaal van die vrouw en moeder met dat zwarte kroeshaar waren de reactie wisselend. De één huilde zacht terwijl een ander in grove bewoordingen zat te schelden op regering en gemeente. Maar ja, ondanks dat een ieder met de vrouw en kinderen had te doen, had niemand een oplossing voor dit netelige probleem. Het bleef bij blijken van medeleven en troostende woorden.

Vanaf een kleine afstand had Jelle dit dramatische verhaal zwijgend aangehoord. En gelijk kwamen bij hem ook de TV beelden van de vorige avond weer boven drijven. Uiterlijk leek het dat dit hele verhaal Jelle niet raakte. Maar dat leek maar zo. Hij moest zich, zoals hij meende, groot houden en daar hoorden in het openbaar geen emoties bij. Innerlijk verscheurde het verhaal echter zijn hart en alles in hem kwam in opstand. Op het moment dat hij dacht zijn emoties niet meer de baas te kunnen liep hij met grote passen naar de kassa, smeed 10 euro op toonbank en zei; “koop voor de rest maar iets voor die vrouw”. En nog voordat de winkelchef hem kon vragen wat hij gekocht had was hij buiten en zat hij op de fiets op weg naar huis. Thuis aangekomen smeed hij zonder iets zeggen de boodschappen in de keuken en verdween in het schuurtje en begon zonder te weten wat hij wou maken een paar oude planken op elkaar te spijkeren. Geertje stom verbaast en niet wetende wat zich in winkel had afgespeeld schudde haar hoofd en pakte de boodschappen op. Toen ze Jelle in het schuurtje driftig hoorde timmeren besloot ze om maar eens te gaan horen waar hij mee bezig was, want voor zover zij wist was er niets wat er moest worden gemaakt. Aangekomen in schuur vroeg ze; “Waar heb je het zo druk mee”? Jelle antwoordde echter kort af; “weet ik zelf ook niet”. Geertje nog meer verbaast over dit antwoord begreep er al helemaal niets van. Een uurtje gelden was hij nog bijna zingende om boodschappen gegaan en nu was er, zo ze in één oog opslag wel zag, duidelijk iets met Jelle aan de hand. Toch wel wat nieuwsgierig naar de reden van Jelle zijn plotselinge slechte humeur vroeg ze; “is er iets, heb je ruzie gehad”? Maar ook van deze vraag werd ze niets wijzer. De enige reactie was; “nee niets, ga maar in huis, ik kom straks wel”. Geertje nog niets wijzer geworden vertrok en nog een tijdlang bleef Jelle in het schuurtje doelloos spijkers slaan in de oude planken. In de tussentijd zat Geertje, inmiddels toch wel wat ongerust, te wachten tot Jelle in de kamer zou komen. De ervaring had haar geleerd dat ze in dergelijk gevallen maar het beste geduld kon hebben en kon wachten tot Jelle uitgeraasd was. Hem verder lastig vallen, zo wist ze, zou niets helpen. Na een minuut of wat werd het stil in het schuurtje en hoorde Geertje Jelle in keuken aan komen. Nadat hij zijn handen onder de keukenkraan had gewassen kwam hij de kamer in en ging zonder iets te zeggen zitten in zijn stoel. Minutenlang bleef hij daar stil zitten en zei niets. Ook Geertje, vol spanning wachtend op wat zou komen, zei niets en zat schijnbaar rustig in een krant te lezen. Plotseling zodat Geertje,

die vol spanning op een reactie van Jelle zat te wachten er toch nog van schrok, begon Jelle te praten. Bij stukjes en beetjes vertelde hij wat hij in de winkel had gehoord. En had hij zich in de winkel groot gehouden, hier in de beslotenheid van de huiskamer liet hij zijn emoties de vrije loop. Ook de journaal beelden van de vorige avond werden vermengd met het verhaal uit de winkel. En net als de mensen in de winkel besloot hij zijn verhaal met een scheld kanonnade aan staat, regering en gemeente. Want zij, zo liet hij duidelijk weten, lieten dit alles toch maar gebeuren.

Tijdens het hele relaas van haar man had Geertje niets gezegd. Ook na het verhaal van Jelle bleef Geertje, die doorgaans haar mening gauw klaar had, sprakeloos. Zonder te weten wat ze op deze tragedie moest zeggen liep ze naar keuken en begon maar alvast met het klaar maken van het eten. Jelle bleef met zijn emoties in zijn stoel zitten en zat zonder ergens naar te kijken naar buiten te staren. Na een goed half uur kwam Geertje weer de kamer in en ging weer zitten in haar stoel. En zonder dat ze zich speciaal tot Jelle richtte begon ze “Ja we kunnen regering en de gemeente nu wel de schuld geven maar dat is natuurlijk niet eerlijk”. “Nederland heeft het zo gewild en zij doen alleen maar waar velen om hebben gevraagd”. En zonder een reactie af te wachten ging ze door. “Als wij dit niet willen laten gebeuren zullen we dat moeten laten weten en in actie moeten komen”. “Ja, ja”, zo gooide Jelle ongevraagd in het midden, “je zult wel gelijk hebben maar wat kunnen we doen”? “Niets toch”? Nu ook hier moest Geertje het antwoord schuldig op blijven. Weer stil zwijgend zaten beiden, ieder met hun eigen gedachten, in de huiskamer. Toen Geertje, die vergeten was dat het eten nog op het vuur stond, de deksel op pannen hoorde rammelen liep ze naar de keuken om te kijken of de aardappels en groente al klaar waren. Schijnbaar was dit het geval want ze kwam terug met de borden en het tafelkleed en begon de tafel te dekken. Toen alles op tafel stond schoof ook Jelle aan en nog steeds zwijgend zaten ze ieder aan een kant van de tafel te eten.

Na het eten verbrak Geertje de stilte en zei; “nu we dat nieuwe schuurtje hebben gebruiken we het grote hok achter op het erf eigenlijk niet meer”. “Als we die oude troep die er nog in staat nu eens opruimen dan zouden we daar met wat goede wil best een noodwoning van kunnen maken”. “Het is misschien niet veel maar het is altijd beter dan op straat leven”. Jelle gelijk enthousiast en wetende dat Geertje hiermee een oplossing aandroeg voor de onbekende vrouw uit de winkel zei; “ja, je hebt gelijk, dat zou best kunnen”. Na nog enige ogenblikken pratend over hoe het zou kunnen zat Jelle, veel beter gehumeurd dan een half uur geleden, op de fiets op weg naar het asielzoekers centrum. Daar aangekomen vroeg hij waar hij de vrouw waar alles om draaide kon vinden. Nu uiteraard was het verhaal ook daar in het asielzoekerscentrum rondom bekend zodat hij spoedig bij vrouw en haar kinderen in de kleine kamer van het asielzoekers centrum zat. Hij vertelde de vrouw dat hij vanmorgen in de winkel was toen zij vertelde dat ze zou worden uitgezet. Ook vertelde hij dat hij en zijn vrouw Geertje vervolgens de hele ochtend geworsteld hadden met dit gegeven en hun geweten. In gebroken Nederlands bedankte de vrouw Jelle voor zijn medeleven. Maar ja zo liet ze weten “het lost niet veel op”. Wij zullen nog voor de kerst het centrum uit moeten en dan..... “. “Nee, nee”, onderbrak Jelle haar snel, “ik ben nog niet klaar met mijn boodschap”. “Ik heb, als jullie dat willen, onderdak voor jullie gezin”. “Ik heb een schuur en als jullie die goed genoeg vinden nodig ik jullie uit daar voorlopig te komen wonen. Nu het laat zich raden dat de vrouw dit aanbod met beide handen aannam en graag haar intrek zou willen nemen in de oude schuur. Na nog wat heen en weer gepraat over details stapte Jelle weer op de

fiets om de uitslag van het gesprek aan Geertje te vertellen. Onderweg fietste hij nog even bij de supermarkt aan en vertelde daar in geuren en kleuren aan de winkelchef en een aantal toevallige klanten van de hun plannen. Ook maakte hij, voor hij naar huis fietste, nog even een ommetje naar de plaatselijk timmerman om alvast wat materialen te bestellen voor de verbouwing. Ja, de doorgaans stille en terug getrokken Jelle ondernam gelijk actie want zo wist hij, er waren nog maar twee dagen voordat de vrouw met haar kinderen op straat zou worden gezet.

Maar Jelle was niet de enige die actie ondernam. Na zijn verhaal in de winkel en bij de timmerman waren de plannen van Jelle en Geertje als een lopend vuurtje door het dorp gegaan. Bij thuiskomst stond Geertje Jelle reeds vol smart op te wachten. Toen hij het erf op fietste liep ze, ze zo snel als ze kon, naar hem toe en vroeg; “wat is er allemaal gaande”? “De telefoon rinkelt aan één stuk door”. “Iedereen wil komen helpen”. Nu een ieder zal begrijpen dat ook Jelle blij en aangenaam verrast was door deze spontane steun vanuit het dorp. s’ Middags om vier uur was het bij Jelle en Geertje op het erf reeds een drukte van jewelste. Twee dagen lang werd er tot ’s avonds laat gespijkerd, geleverd en geklust om het leven en werden van rondom uit het dorp meubels gebracht. Ja in slechts twee dagen tijd werd de oude schuur verandert in een woning die gezien kon worden. En ruim een dag voor dat de vrouw met haar drie kinderen uit het asielzoekers centrum moest kon ze haar intrek nemen in haar nieuwe woning achter op het erf bij Jelle en Geertje.

De dag volgend op de verhuizing was de daags voor de kerst. Velen uit het dorp kwamen nog even langs om Jelle, Geertje en hun logies prettige kerstdagen toe te wensen en Jelle en Geertje te bedanken voor het prima initiatief. Jelle moe van de drukke dagen liet de vele wensen en bedankjes moe maar voldaan en met blij gezicht aan zich voorbij gaan. s’Avonds om acht uur zaten Jelle en Geertje zoals gewoonlijk weer naar het journaal te kijken en praten tussendoor over de voorbije dagen. Net op een moment dat het even stil was in de kamer hoorden ze in de verte de kerkklokken slaan voor de kerstnacht dienst. En gelijk op dat moment stond, na een bescheiden klopje op kamerdeur, hun nieuwe buurvrouw met haar vier kinderen in de kamer en vroeg; “Ik wil graag naar de kerstdienst maar alleen durf ik niet”. “Hebben jullie ook zin om mee te gaan”? Nu Geertje wilde gelijk wel, zij vond zo’n dienst altijd wel mooi. Maar Jelle gromde wat en zei; “Ik kom anders ook nooit in de kerk”. “Ga jij maar”. “Als jullie thuiskomen heb ik de koffie wel klaar”. Maar daar was Geertje het niet mee eens en zei tot Jelle; “dat koffie zetten is maar een uitvlucht, dat kan ook wel na de dienst”. En om wat druk uit te oefenen liet ze weten; “Als jij niet meegaat ga ik ook niet”. “En dat je anders nooit in de kerk komt zou een reden te meer kunnen zijn om nu wel te gaan”. Jelle ook niet meer wetend wat hij op deze wijze woorden van zijn vrouw zou moeten zeggen ging staan en pakte zijn jas en zei “nu, toe dan maar”.

En waarachtig, al liet Jelle het niet merken, eenmaal in kerk was aan zijn gezicht te zien dat hij best genoot van alles wat er gebeurde. De mensen groeten hem allen vriendelijk en vroegen belangstellend naar hoe het ging. Ja zelfs de dominee verwees in zijn kerstverhaal zijdelings naar wat er zich de afgelopen dagen in hun dorp had afgespeeld. Verder genoot Jelle van de zang en luisterde hij naar het eeuwen oude kerstverhaal. Na afloop van de dienst stond de dominee bij uitgang van de kerk en gaf een ieder een hand en wenste alle kerkgangers persoonlijk een goede kerst toe met de woorden “Goede kerstdagen en een zalig en vredig nieuwjaar”. Ook Jelle kreeg deze welgemeende wens van de dominee mee

toen hij de kerk verliet maar voegde er aan toe “als iemand een goede kerst verdient zijn jullie het wel”.

Na enig aarzelen, nog steeds de hand van de dominee vasthoudend zei Jelle, “Dank u wel dominee, de veel bezongen vrede op aarde zullen we wel nooit bereiken”.

“Maar vrede in het hart, ja die heb ik nu voor mijzelf gevonden”.

Henk.Smid. December 2003

N.B. Veel in 't verhaal zou waar kunnen zijn. Het geheel is echter fantasie en fictief.

Gelijkenissen of overeenkomsten met namen van personen, situatie's en andere mogelijke gelijkenissen zijn dan ook louter toeval.